

ALIX E HARROW

CASA
STARLING

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

ARMADA

Uneori visez o casă pe care nu am văzut-o niciodată. Adică, aproape nimeni nu a văzut-o. Logan Caldwell pretinde că în vacanța de vară a sunat la ușă și a fugit, dar el e un mincinos chiar mai mare decât mine. Adevărul e că din stradă nu poți vedea casa. Doar dinții de fier ai porții din față și limba lungă și roșie a aleii, poate o imagine fugară a pereților de calcar, hașurați de caprifoi și sarsaparilla. Chiar și placa istorică din fața casei este pe jumătate înghițită de iederă, iar literele sunt atât de murdare de mușchi și neglijență încât doar titlul mai este lizibil:

CASA STARLING

Dar uneori, în întunericul timpuriu al iernii, se poate vedea o singură fereastră luminată, care strălucește printre sicomori.

E o lumină oarecum bizară: chihlimbar bogat care tremură odată cu vântul, nu seamănă deloc cu zumzetul unui felinar stradal sau cu albastrul bolnăvicios al unuia fluorescent¹. Mă gândesc că fereastra aceea este singura lumină pe care am văzut-o vreodată care nu provine de la centrala pe cărbune de pe malul râului.

În visul meu, lumina este pentru mine.

O urmăresc dincolo de poartă, pe alee, peste pragul casei. Ar trebui să fiu speriată – există povești despre Casa Starling, povești pe care oamenii le spun doar noaptea, abia șoptite sub zumzetul luminii de pe verandă –, dar în vis nu ezit.

În vis, sunt acasă.

Se pare că este prea neverosimil chiar și pentru subconștientul meu, pentru că de obicei atunci mă trezesc. Ies la suprafață în semiîntinericul camerei de motel, cu o durere flămândă și pustie în piept, care cred că trebuie să fie dorul de casă, deși bănuiesc că n-am de unde să știu.

Mă holbez în tavan până când luminile parării se sting în zori.

Cândva credeam că visele acelea înseamnă ceva. Au început brusc când aveam doisprezece sau treisprezece ani, exact vârsta la care toate personajele din cărțile mele începeau să manifeste puteri magice sau să primească mesaje codificate sau orice altceva; bineînțeles că eram obsedată de ele.

Am întreat pe toată lumea din oraș despre clădirea Starling, dar am obținut doar ochi mijiiți, priviri piezișe și plescăituri. Oamenii din acest oraș nu mă plăcuseră niciodată prea mult – ochii lor alunecau peste mine ca și cum aș fi fost un cerșetor de la colțul străzii sau un animal mort de pe șosea, o problemă pe care ar fi fost obligați să o rezolve dacă se uitau direct la ea –, dar îi plăceau și mai puțin pe Starlingi.

¹ După spusele lui Lyle Reynolds, angajatul companiei Gravely Power între 1987 și 2017, Casa Starling nu a fost niciodată conectată la rețeaua de energie electrică sau la sistemul municipal de apă potabilă. Compania telefonică a solicitat, în 1947, drepturile de a-și pune stâlpii pe domeniul Starling, însă proiectul a fost abandonat după o serie de accidente urâte care s-au soldat cu spitalizarea a trei angajați (n. a.).

Sunt considerați excentrici și mizantropi, o familie cu origini dubioase care refuză de generații să participe la cele mai elementare aspecte ale societății civilizate din Eden (biserică, școală publică, vânzări de prăjituri pentru pompierii voluntari), alegând, în schimb, să stea ascunși în acea casă măreață pe care nimeni, cu excepția medicului legist, nu a văzut-o vreodată cu ochii proprii. Au bani – ceea ce, în general, scuză orice în afară de omucidere –, dar banii nu provin nici din cărbune, nici din tutun, și nimeni nu pare capabil să se căsătorească în familia lor. Arborele genealogic al familiei Starling este o întindere înnebunitoare de ramuri altoite și lăstari noi, plin de străini din afara orașului și necunoscuți care au apărut la porțile casei și au revendicat numele Starling fără ca măcar să fi pus vreodată piciorul în Eden.

În general, se speră că atât ei, cât și casa lor vor cădea într-o groapă și vor putrezi pe fundul ei, fără a fi nici plânși, nici amintiți și, poate, vor elibera orașul de blestemul său de un secol.

(Eu nu cred în blesteme, dar dacă ar exista un oraș blestemat, acesta ar semăna foarte mult cu Eden, Kentucky. A fost, pe vremuri, principala regiune de exploatare a cărbunelui din țară, dar acum este doar o întindere de mine de suprafață pe malul râului, care conține o centrală electrică, un bazin de decantare a cenușii și două magazine Dollar General. Este genul de loc în care singurii oameni care rămân sunt cei care nu-și permit să plece, unde apa are gust de rugină și ceața se ridică rece de pe râu chiar și vara, persistând în locurile joase până mult după amiază.)

Cum nimeni nu a vrut să-mi spună povestea Casei Starling, mi-am inventat eu una. Nu erau multe de făcut într-un oraș ca Eden și nu aveam mulți prieteni de vârsta mea. Niciodată nu vei fi foarte popular când porți haine din cutia de donații de la First Christian și când îți furi rechizitele pentru școală, oricât de șmecher ți-ar fi zâmbetul. Ceilalți copii simțeau foamea din spatele zâmbetului și mă evitau dintr-o certitudine primordială că, dacă am fi naufragiat cu toții împreună, eu aș fi fost găsită șase săptămâni mai târziu scobindu-mi dinții cu oasele lor.

Așa că mi-am petrecut o mulțime de weekenduri stând cu picioarele încrucișate, pe salteaua motelului, cu fratele meu mai mic,

inventând povești cu case bânuite până când amândoi eram atât de speriați încât țipam la auzul unei clanțe care se rotea la trei camere depărtare. Obișnuiam să le scriu pe cele mai bune, în orele secrete de după miezul nopții, când Jasper dormea și mama era plecată, dar nu le-am trimis niciodată nicăieri¹. Oricum, am renunțat la toate acestea cu ani în urmă.

Odată i-am spus mamei despre vise. Ea a râs. „Dacă aș fi citit blestemata aia de carte de atâtea ori ca tine, aș fi avut și eu coșmaruri“.

De ziua mea de naștere, când am împlinit patru sau cinci ani, mama mi-a luat un exemplar din *Subpământul*, una dintre vechile ediții din secolul al XIX-lea, cu coperta de culoarea pânzei de păianjen, legată în pânză, cu titlul cusut în argint. Era la mâna a doua, probabil furat, și inițialele altcuiva erau scrise pe coperta interioară, dar o citisem de atâtea ori încât paginile se desprinseseră.

Povestea e destul de banală: o fetiță (Nora Lee) descoperă o altă lume (Subpământ); urmează aventuri halucinante. Nici ilustrațiile nu sunt grozave: sunt o serie de litografii sumbre care se încadrează undeva între straniu și coșmar. Dar îmi amintesc că mă uitam la ele până când imaginile lor îmi rămâneau pe interiorul pleoapelor: peisaje negre, pândite de Fiarele spectrale, siluete palide pierdute printre copacii încâlciți, fete care cad în locurile secrete de sub pământ. Privindu-le, mă simțeam ca și cum aș fi intrat în capul altcuiva, cineva care știa aceleași lucruri pe care le știam și eu: că există dinți ascuțiți în spatele fiecărui zâmbet și oase goale care așteaptă sub pielea frumoasă a lumii.

Obișnuiam să urmăresc numele autoarei cu vârful degetului, să îl desenez cu neșat pe marginile temelor mele pentru școală, demne de note mici: E. Starling.

Ea nu a mai publicat nicio altă carte. Nu a dat nici măcar un interviu. Singurul lucru pe care l-a lăsat în urmă, în afară de *Subpământ*, a fost casa aceea, ascunsă printre copaci. Poate că asta e adevăratul motiv pentru care eram atât de obsedată de casă. Voiam să văd de unde venea

¹ Asta e fals. Între 2006 și 2009, Opal a folosit imprimanta personalului de la biblioteca publică pentru a printa câteva povestiri scurte. În 2008 a primit o respingere din partea unei reviste literare care spunea că, din nefericire, ei nu publică Fantasy, Horror sau „orice s-ar presupune că e asta“ (n. a.).

ea, să-mi dovedesc că era reală. Voiam să mă plimb prin arhitectura ei secretă, să-mi trec degetele peste tapetul ei, să văd cum perdelele flutură în vânt și să cred, pentru o clipă, că era fantoma ei.

Au trecut unsprezece ani și patruzeci și patru de zile de când am deschis ultima dată acea carte. M-am întors direct acasă de la înmormântarea mamei, am aruncat-o într-o pungă groasă de băcănie, împreună cu jumătate de pachet de țigări Newport, o capcană de vise mucegăită și un tub de ruj și am îndesat totul adânc sub patul meu.

Pun pariu că deja paginile sunt toate umflate și mucegăite; cu timpul, totul în Eden ajunge să putrezească.

Încă mai visez uneori la casa Starling, dar nu mai cred că înseamnă ceva. Și chiar dacă ar însemna – sunt o fată care a abandonat liceul, cu o slujbă cu jumătate de normă la Tractor Supply, cu dinți stricați și cu un frate care merită mai mult decât acest oraș de rahat, plin de ghinion și fără scăpare.

Visele nu sunt pentru oameni ca mine.

Oamenii ca mine trebuie să-și facă două liste separate: de ce au nevoie și ce vor. Dacă ești deștept, îți păstrezi prima listă scurtă, iar pe a doua o arzi. Mama nu a prins niciodată șmecheria asta – ea mereu a avut dorințe și năzuințe, a tânjit, a vrut și a jinduit după câte ceva până când a încetat –, însă eu învăț repede. Am o singură listă, cu un singur lucru pe ea, și asta mă ține destul de ocupată.

Am ture duble de muncă și buzunare de furat. Asistenți sociali de înșelat și pizza congelată pe care s-o rup în două ca să încapă în cuptorul cu microunde. Inhalatoare ieftine de cumpărat de pe site-uri dubioase și nopți lungi de zăcut ascultând zgomotul și șuieratul respirației lui Jasper.

Apoi, mai sunt și plicul de culoare crem care a venit de la o școală de lux, din nord, după ce Jasper a trecut testul PSAT¹, și contul de economii pe care l-am deschis a doua zi după ce a sosit, pe care am reușit să-l cresc folosind numeroasele și considerabilele abilități pe care mi

¹ Abreviere de la Preliminary Scholastic Aptitude Test, un examen în urma căruia elevii americani pot beneficia de o bursă de merit, folosită de multe ori pentru acoperirea unei părți din cheltuielile pentru facultate (n. red.).

le-a lăsat mama – viclenie, furt, fraudă, farmec, un optimism sfidător și complet deplasat –, dar care încă nu este suficient de mare pentru a-l scoate din acest loc.

Mă gândesc că visele sunt ca pisicile vagaboande, care vor pleca dacă nu le mai hrănești.

Așa că nu mai inventez povești despre Casa Starling și nici nu le cer altora pe ale lor. Nu zăbovesc atunci când trec pe lângă porțile de fier din față și nici nu mă uit în sus cu inima bătându-mi puternic în piept, sperând să întrevăd acea lumină chihlimbarie, singuratică, care pare să strălucească dintr-o lume mai măreață și mai ciudată, doar pentru mine. Nu scot niciodată punga de sub pat.

Dar uneori, chiar înainte de a adormi, văd umbre negre de copaci ridicându-se pe pereții motelului, deși dincolo de fereastră nu există decât asfalt și buruieni. Simt respirația fierbinte a Fiarelor în jurul meu și le urmez în jos, tot mai jos, până în Subpământ.

CAPITOLUL 2

E o seară cenușie de marți, în februarie, și eu mă întorc la motel după o zi de rahat. Nu știu ce a făcut-o să fie de rahat; a fost mai mult sau mai puțin exact la fel ca zilele care au precedat-o și, probabil, și ca zilele care vor urma, o întindere de ore anoste, întrerupte de două plimbări lungi prin frig, de la motel la serviciu și înapoi. Doar că a trebuit să lucrez opt ore întregi cu Lacey Matthews, echivalentul uman al untului nesărat, iar când casa de marcat a ieșit pe minus la sfârșitul turei noastre, managerul mi-a aruncat o privire de genul „sunt ochii pe tine“, de parcă ar fi crezut că discrepanța era din vina mea, ceea ce era adevărat. Doar că ieri a nins și resturile sumbre se scurg în șanțuri și se strecoară prin găurile tenișilor mei, iar eu l-am pus pe Jasper să ia haina cea bună în dimineața asta. Numai că am douăzeci și șase de ani și nu-mi permit o nenorocită de mașină.

Ar fi putut să mă ducă Lacey sau vărul ei, Lance, care lucrează noaptea la call center. Dar Lacey ar fi făcut prozelitism cu mine, iar Lance ar fi tras pe dreapta pe Cemetery Road și ar fi dus mâna la nas-turele de sus al blugilor mei, iar eu probabil că l-aș fi lăsat, pentru că m-aș fi simțit destul de bine și motelul era destul de departe de drumul lui, dar mai târziu aș fi simțit mirosul lui pe hanoracul meu – un miros banal și acid, ca cel al săpunului galben din toaletele benzinărilor – și aș fi simțit o apatie atât de profundă, atât de perfect plată, încât aș fi fost tentată să scot punga aia de sub pat doar ca să mă asigur că mai simt ceva.

Așadar: merg pe jos.

Sunt șase kilometri de la Tractor Supply până la motel, cinci dacă o tai prin spatele bibliotecii publice și traversez râul pe vechiul pod de cale ferată, ceea ce mă pune întotdeauna într-o dispoziție ciudată și acră.

Trec pe lângă piața de vechituri și parcul de rulote, al doilea Dollar General și localul mexican care a preluat vechea clădire Hardee's, înainte să ies de pe drum și să urmez șinele de cale ferată pe terenul Gravely. Noaptea, centrala electrică este aproape frumoasă, un mare oraș auriu, luminat atât de tare încât îngălbenește cerul și aruncă o umbră lungă în spatele tău.

Felinarele stradale zumzăie. Graurii se adună în stoluri. Râul cântă pentru el însuși.

Au asfaltat vechiul pod de cale ferată cu ani în urmă, dar mie îmi place să merg chiar pe margine, acolo unde traversele ies în afară. Dacă te uiți în jos, prin goluri poți vedea râul Mud curgând, o pustietate neagră, așa că eu mă uit mai degrabă în sus. Vara, malurile sunt atât de acoperite de caprifoi și *kudzu* încât nu se vede nimic altceva decât verdele, dar acum se observă ridicarea și coborârea pământului, adâncitura unui vechi puț de mină.

Mi-o amintesc ca pe o gură larg deschisă, neagră și căscată, dar primăria a astupat-o cu scânduri după ce niște copii s-au provocat unul pe celălalt să treacă dincolo de semnele de PERICOL. Oamenii o mai făcuseră de multe ori înainte, dar în acea noapte se ridicase ceața – ceața în Eden vine rapid și e densă, atât de grea încât aproape

că o poți auzi pășind pe lângă tine – și unul dintre ei trebuie să se fi rătăcit. Nu au găsit niciodată cadavrul¹.

Râul cântă tare acum, dulce ca o sirenă, iar eu mă trezesc că fredonez odată cu el. Nu sunt cu adevărat tentată de negrul rece al apei de dedesubt – sinuciderea înseamnă să te retragi din joc iar eu nu sunt o lașă – dar îmi amintesc cum e acolo jos, printre oasele și creaturile de pe fundul apei: atât de liniște, atât de departe de luptă, de munca epuizantă pentru supraviețuire.

Doar că sunt obosită.

Sunt destul de sigură că asta e ceea ce domnul Cole, consilierul de orientare din liceu, ar putea numi un „punct de criză“, când ar trebui să „apelez la rețeaua mea de sprijin“, dar eu nu am o rețea de sprijin. O am pe Bev, proprietara și administratoarea motelului Garden of Eden, care e obligată să ne lase să locuim în camera 12, fără chirie, datorită unei înțelegeri dubioase pe care a făcut-o cu mama, dar nu e obligată să îi și placă asta. O am pe Charlotte, bibliotecara orașului și fondatoarea Societății Istorice din Muhlenberg County, care a fost destul de drăguță să nu-mi interzică accesul după ce am falsificat o adresă ca să pot obține o legitimație de bibliotecă și am vândut un teanc de DVD-uri online. În schimb, m-a rugat doar să nu mai fac asta și mi-a dat o cafea atât de dulce încât m-au durut cariile. În afară de ele, mai sunt doar pisica iadului – o mătă calico, răutăcioasă, care trăiește sub pubela motelului – și fratele meu.

Aș vrea să pot vorbi cu mama. Mi-a dat sfaturi groaznice, dar acum am aproape aceeași vârstă ca și ea când a murit; îmi imaginez că ar fi ca și cum aș vorbi cu o prietenă.

I-aș putea spune despre Academia Stonewood. Cum am transferat foaia matricolă a lui Jasper și cum am completat toate formularele, apoi i-am convins să-i păstreze un loc pentru semestrul următor, atâta timp cât plătesc taxa de școlarizare până la sfârșitul lui mai. Cum i-am asigurat că nu va fi o problemă, vorbind ușor și calm, așa cum m-a învățat ea. Cum trebuie să-mi cvadruplez economiile de-o viață în

¹ Willy Floyd, 13 ani, a fost dat dispărut pe 13 aprilie 1989. Vechiul puț de mină a fost închis cu scânduri cu patru ani înainte să se nască Opal. Poate că ea doar l-a visat și a confundat visul cu o amintire (n. a.).

următoarele trei luni, din genul de slujbă cu salariu minim, care te ține cu grijă sub treizeci de ore pe săptămână ca să nu fie nevoie să-ți dea asigurare de sănătate.

Dar voi găsi o cale, pentru că am nevoie, și voi merge desculță prin iad pentru ceea ce am nevoie.

Măinile mele sunt reci și albastre în lumina telefonului:

hei, șmechere, cum merge recenzia

grozav, răspunde Jasper, urmat de un număr sincer suspect de semne de exclamare.

a, da? care e subiectul lucrării?

Nu sunt cu adevărat îngrijorată – fratele meu are o inteligență sclipitoare, hotărâtă, care a câștigat inima tuturor profesorilor de la școala publică în ciuda așteptărilor lor de la băieții cu piele cafenie și păr buclat – dar mă simt mai bine când îl sâcâi. Deja râul cântă mai încet în mintea mea.

lucrarea mea e despre cum poți băga în gură paisprezece bezele de-o dată

și despre cum toată lumea din carte are nevoie de o ședință lungă cu dl cole

Mi-l imaginez pe Heathcliff cocoșat, într-unul dintre scaunele de plastic subdimensionate ale consiliului, cu o broșură despre controlul furiei în mâini, și simt o ciudată empatie. Domnul Cole este un om de treabă, dar nu știe ce să facă cu oamenii crescuți la limita inferioară a regulilor, acolo unde lumea devine întunecată și fără legi, unde doar cei vicleni și cruzi supraviețuiesc.

Jasper nu este nici viclen, nici crud, ceea ce este doar unul dintre cele câteva sute de motive pentru care trebuie să-l scot de aici. Se situează imediat după calitatea aerului, steagurile confederate și ghinionul care se strecoară în spatele nostru ca un câine rău, mușcându-ne călcâiele. (Nu cred în blesteme, dar dacă ar exista o familie blestemată, aceasta ar semăna mult cu noi.)

asta nu-i lucrare

Degetele mi se agață în crăpăturile care străbat ecranul ca o pânză de păianjen.

scuze, dar mai zi-mi o dată: ce notă ai luat tu în clasa a 10-a la engleză?

Râsul meu atârnă în aer, alb ca o fantomă.

am absolvit cu summa cum aude Școala Du-te Dracului

O mică pauză.

calmează-te. mâine e târgul de joburi, nimeni nu adună eseuri

Disprețuiam târgul de joburi când eram în școală. Nu prea sunt locuri de muncă pe aici, în afară de a respira particulele de la centrala electrică, așa că e doar un stand AmeriCorps și cineva de la misiunea baptistă care împarte fluturași. Principala emoție vine la sfârșit, când Don Gravely, directorul general al Gravely Power, urcă pe scenă și ține un discurs chinuitor despre munca grea și spiritul american, ca și cum nu ar fi moștenit fiecare cent al averii sale de la fratele lui mai mare. Cu toții trebuia să-i strângem mâna în timp ce ieșeam din sala de sport, iar când ajungea la mine tresărea, ca și cum ar fi crezut că sărăcia ar putea fi contagioasă. Palma lui dădea senzația unui ou fiert proaspăt decojit.

Gândul că Jasper i-ar strânge mâna aia lipicioasă mă face să simt fierbințeală și gădilături pe piele. Jasper n-are nevoie să asculte discursuri de rahat sau să ia acasă formulare, pentru că Jasper nu va fi blocat în Eden.

o sun pe domnișoara hudson și-i spun că ai febră, la naiba cu târgul de joburi

Dar el răspunde:

nu, e-n ordine

E o pauză în conversația noastră, iar eu las râul în urmă și urc dealul. Liniile electrice trec pe deasupra și copacii se apropie unul de altul, acoperind stelele. În această parte a orașului nu există iluminat public.

unde ești acum? mi-e foame

Acum, pe lângă drum se întinde un zid, cărămizile sunt crăpate și slăbite de vârstă, mortarul se sfărâmă sub vrejurile de viță canadiană și iederă otrăvitoare.

tocmai trec pe lângă casa starling

Jasper răspunde cu o iconiță care varsă o singură lacrimă și cu literele *RIP*.

Îi trimit emoji-ul cu degetul mijlociu și îmi strecur telefonul înapoi în buzunarul hanoracului.

Ar trebui să mă grăbesc să mă întorc. Ar trebui să-mi țin ochii pe dunga albă, vopsită, a drumului regional și mintea la contul de economii al lui Jasper.